<?xml version="1.0" ?>			
<?xml-stylesheet type="text/css" href="home.css"?>			
<Doc id="kon-w-media-	KON-017(a)	"	lang="konkani">
<Header type="text">			
<encodingDesc>			
<projectDesc>	CIIL-Konkani Corpora, Monolingual Written Text		</projectDesc>
<samplingDesc>	Simple written text only has been transcribed. Diagrams, pictures and tables have been omitted. Samples taken from page 11-12, 15-16, 21-22, 25-26, 29-30, 35-36, 39-40.		</samplingDesc>
</encodingDesc>			
<sourceDesc> <biblStruct> <source>			
	<category>	Aesthetics	</category>
	<subcategory>	Literature-Story	</subcategory>
	<text>	Book	</text>
	<title>	The Child	</title>
	<vol>		</vol>
	<issue>		</issue>
</source>			
<textDes>			
	<type>		</type>
	<headline>	Ek Sukur – Tachi Kani	</headline>
	<author>	Adv. Yashwant J. Nayak	</author>
	<translator>		</translator>
	<words>	1665	</words>
</textDes>			
<imprint>			
	<pubPlace>	India-Goa	</pubPlace>
	<publisher>	Aasara Bal Haqq Sauntha	</publisher>
	<pubDate>	2006	</pubDate>
</imprint>			
<idno type="CIIL code">		CIIL 86101	</idno>
<index>		KON-017(a)	</index>
</biblStruct> </sourceDesc>			
<profileDesc> <creation>			
	<date>	13-Sep-2007	</date>
	<inputter>		</inputter>
	<proof>		</proof>
</creation>			
<langUsage>		Hindi	</langUsage>
<wsdUsage>			
<writingSystem id="ISO/IEC 10646">Universal Multiple-Octet Coded Character Set (UCS). </writingSystem>			
</wsdUsage>			
<textClass>			
<channel mode="w">		print	</channel>
<domain type="public">			</domain>
</textClass> </profileDesc>			

</Header>		
<text><body>		
<p>	सगळ्यांत व्हड आशिल्ल्यान तें जापसालदारकेन वावुरतालें. आवयक आपले धुवेचेर गर्व आशिल्लो. ती सकूराक सदांच फाटबळ दिताली. दीस, म्हयनें, वर्सां पळयतां पळयतां परतलीं. सुकूर ल्हानाचें व्हड जालें. कशें-बशें ताणें बारावी मेरेनचें शिक्षण घेतलें. मारिया, ली अझून शाळेंत शिकतालीं. सुकूर बावीस वरसांचें जातकच आवयक ताच्या लग्नाचो हुस्को जावंक लागलो. सगळ्यांत व्हड चली आशिल्ल्यान तिका चड चिंता लागिल्ली. फाटल्यान आनी दोन चलयो आशिल्ल्यो. सुकूर सदांच आवयक समजायतालें,	</p>
<p>	“माय माका बेगीन काजार जावंक नाका कित्याक तर, हो म्हज्या जिविताचो प्रस्न आसा, म्हाका मोगाळ आनी जतनाय घेवपी सांगाती जाय.”	</p>
<p>	सुकूराचें चितप सारखेंच आशिल्लें. दर एका चलयेचें आपणांक मोगाळ घोव मेळचो अशेंच सपन आसता. आपणांकय एक सपनांतलो राजकुवर घोव मेळचो असो हावेस घडयें तें मनांत दवरी. सिंद्रेलाच्या काणयांचो ताचेर चड परिणाम जाल्लो. गरीबीतल्यान दीस काडिल्ल्यान ताकाय आपलो आवयक, भयणांक सुख दिवचें अशें दिसतालें. ताका आवयच्या तोंडाचेर हांसो पलोवंक जाय आशिल्लो. ताचेपरी, एक स्वतंत्र जीण जगजी अशेंय ताचें मन म्हणी, म्हूण ताणें नोकरी करपाचें थारायलें. शिक्षणाचो प्रसार तितलो नाशिल्लान त्या काळांत नोकर्‍यो घेम्हण मेळटाल्यो. बेकारी हो आतां सारखो मोठो प्रस्न नाशिल्लो. थोड्यो खटपटी करून, सुकूरान एका मुळाव्या शाळेंत नोकरी मेळयली.	</p>
<p>	आपणांक नोकरी मेळल्या ही खोशयेची खबर आपल्या घरच्यांक सांगूंक तें धावत सुटलें.	</p>
<p>	“माय, म्हाका जॉब मेळलो, आतां तूका लोकांगेर वावर करची गरज ना. तू सुसेगादीन राव” ताणें म्हळें.	</p>
<p>	आपली चली चार पुस्तकां शिकून आयज आपल्या पायांर उबें जालें हें पळोवन तिच्या दोळ्यांत खोशयेचीं दुकां आयलीं. आपणें घेतिल्ल्या त्रासांचें फळ आयज आपणांक मेळलें, म्हूण तिणें जेजूचे उपकार आठयले असोच जेजू क्रिस्ताचो हात आमचेर आसूं. तिणें सुकूराचो उमो घेवन म्हळें.	</p>
<pic>		</pic>
<p>	एक दीस कातालीनान सुकूराक ताच्या काजाराविशीं विचारलें.	</p>
<p>	“तुवेंय बेगीन काजार जावचें, अशी तुजे आवयची निमणी इत्सा आसली” दचकत कातालीनांन हीं उतरां उच्चारलीं.	</p>
<p>	“बाय, तूं बेगीं काजार जा, ना तोर तुजे मायच्या आत्म्याक शांती मेळचीना”, तिणें म्हळें.	</p>
<p>	“हांव तुकां सोयरीगत हाडल्यार जाता?”, तिणें विचारलें.	</p>
<p>	“म्हाका कसलो सांगाती जाय तें तुका खबर आसा न्हय?”	</p>
<p>	“वोय बाय, तूं कायच हुस्को करुनाका. हांव जिस्त करता”, तिणें विश्वासान सांगलें	</p>
<p>	कांय दिसांनी कातालीन सुकूराक वेर्लीं गांवच्या सांतान नांवाच्या चल्याची सोयरीगत घेवन आयलें. सांतान हो एक मोठो कपट्यांचो कारखानदार आशिल्लो. पयशांनी ताण, सभ्य आनीक दिसूंक देखणो म्हूण वेर्ली गावांत तो फामाद आशिल्लो. गावांत ताका व्हड नांव आशिल्लें.	</p>
<p>	कातालीनान तांचे मेळपाचो दीस आनी वेळ थारायलो. सांतानाक पळयतानाच सुकूर ताच्या	</p>

	मोगांत पडलें. सुकूरुय सांतानाच्या मनांक भावलें. ताकाय सुकूर आवडलो□ सुकूराचें सपन खरें जायत आयलें. दोगांय एकमेकांकडेन खूब वेळ उलयलीं. सुकूराच□भयणांनीय तांच्या लग्नाक हयकार दिलो. ख्रिस्ती धर्मा प्रमाण तांचें काजार एप्रिल म्हयन्यांत ठरलें. सुकूर – सांतानाचें काजार थाटांत जालें□ आनी तें वेगीं गांवचें जालें. मारिया, लीक सुकूर पयस गेलें ताणें□पळोवन वायट तर दिसलेंच पूण तितलीय खोशीय जाली.“”	
<p>	आवयबापायन बांदिल्लें व्हड घर आसूनय सांतान वेगळो रावतालो. ताणें आपलें अशें वेगळें घर बांदलेंलें□ ताका आवय, दोन भाव आनी काजार जाल्ली भयण आशिल्ली. सांतान हो एकदम फोल्गी मनीस. ताका भोंवपाक तशेंच इश्ट जोडपाक आवडटालें. तशेंच भुरगीं तर ताका जीव कीं प्राण. आवय-बापूय नाशिल्लीं भुरगीं जांव आवय-बापायन सोडील्लीं भुरगीं सांतानाकडेन येवन रावतालीं.	</p>
<pic>		</pic>
<p>	सांजवेळीं सात वरां जायत आयलीं. एक एकटो घरांत भितर सरूंक लागलो. घराची सजावट पळोवन सुकूराची तोखणाय जाली. लोकांनी दोगांक्य परबीं दिलीं. पार्टेंत नाच, गाणीं रंगतालीं. तरेकवार जिनस आनीक ड्रिंक्स आशिल्ली. बरे□ बरे□ गिरेस्त लोक आयिल्ले□ सातानान इश्टांक आनी तांगेले यो□पी भुरग्यांक आपयिल्लें. कोस्ता ह्या खास इश्टाची वळख ताणें सुकूराक करून दिली. हां-हां म्हणतां अकरा वरां जायत आयलीं. सगळीं सोयरीं घरा वचपाक गेलीं. सांतानाच□थोडे□इश्ट हॉलांत बसून खबरी मारताले□ बारा जायत आयलीं. पुराय दीस काम केल्ल्यान सुकूराक खूब पुरो जाल्लें. न्हीद येवंक लागली म्हण कोणाकच जाग दाखयनासतना तें आपले□कुडींत वचून न्हीदलें.	</p>
<p>	फातोडेर जाग आयली तेन्ना खाटीर पळयत जाल्यार सांतान ना. तें पळवन सुकूर हॉलांत गेलें. थंय तो नाशिल्लो. ताणें बाकीच्या कुडांनी वचून पळयलें पूण सांतान नाच. भायलें दार भितल्यान बंद आशिल्लें. ताका कांयच येवजना जालें.	</p>
<p>	“अशे□तरेन सांतान इतलें फातोडेर गेलो तरी खंय?”, मनातल्या मनांत ताणें विचारलें.	</p>
<p>	ताकतितल्यान तें सांतानाक सोदूंक इस्काद चडूंक लागले□ वयले□ कुडीचें दार भितल्यान बंद केल्लें. तें घुसपलें. ताणें तरीकय दारार मारलें. फुतफुतपाचो आवाज ताच्या कानांर पडलो. पांच-धा मिनटांनी सांतानान दार उगडलें.	</p>
<p>	“तूं हांगा कितें करता? रातीं तर तूं म्हजे□कुडींत आशिल्लो मागीर हांगा... ?”, ताणें अजापून विचारलें.	</p>
<p>	सांतान घामा घुम जाल्लो. कितें उलोवचें तेंच ताका सुचना जालें.	</p>
<p>	“रातभर म्हाका न्हीद पडली ना. कसले□कसले□विचार मनांत येवंक लागले□ सिगरेट ओडची अशें दिसलें आनीक तुका त्रास जावचो न्हय म्हण हांव वयर येवन न्हीदला”, आडखळत आडखळत सांतानांन हीं उतरां उच्चारलीं.	</p>
<pic>		</pic>
<p>	सुकूर राय गेल्यां ताणें□पळोवंन सांतान मुंबय गेलोच ना. पंदरा दीस तरी तें परत येवचें ना अशें ताका पक्कें दिसलें. कोस्ताची मदत घेवन ताणें चार-पांच भुरगीं घरांत हाडून दवरलीं. तो एक लिंग पिसाट आशिल्लो. भुरग्यांकडेन लैंगिक संबंध दवरपी. हें गुपीत गुपीतच आशिल्ले□ गावांत कोस्ता-सांतानाची इश्टागत फामाद आशिल्ली. कोस्ता सांतानाक भुरग्यांची पुरवण करून दितालो. पयशांनी ताण आशिल्ल्यान सांतान खूब पयशे□दिवन कोस्ता कडल्यान भुरगीं	

	हाडून घेतालो. ही भिरांकूळ वासना ताका बादिल्ली. हें सुख भोगपाक ताणें कितल्याशाच भुरग्यांचो बळी घेतलेलो. गोंयभायर वचून ताचे हे धंदे चलताले.	
<p>	वेली गावचे शीमेर एक वस्ती आशिल्ली. हे वस्तीक ‘भायल्यां-वस्ती’ अशे म्हणीं. गोयां भायले लोक हे वस्तींत रावताले म्हूण घडये वस्तीक तें नाव पडलें. हांगा नाका ते धंदे चलताले. सोरो, बायलो सगळें हांगा मेळटालें. हांगाच्यांनच कोस्ता भुरग्यांची पुरवण करून दितालो. ताका सांतान खूब दुडू दितालो. थोडे दुडजू कोस्ता भुरग्यांच्या आवय बापायक दितालो. अशे तरेन आपल्या भुरग्यांच्या जोडीचेर हे लोक रावताले. ह्या भुरग्यांची तरा अशी की, कोणाक आवय-बापूय ना, बापूय बेबदो, घरांत आवय-बापायली झगडीं तर कोणा आवय आसल्यार बापूय ना, बापूय आसल्यार आवय ना. ह्या लोकांक वावर धंदो करपाक कसलेंच साधन नाशिल्लें म्हूण दोन वेळची भूक भागोवपाक ताणीं आपल्या भुरग्यांक धंद्याक लायलीं. हे वस्तेत कोस्ता सारखेच कितलेशेच लोक “एजंट” म्हणून वावुरताले. हे एजंट गोंयच्या न्हंय तर गोंया भायल्यान येवपी टुरीस्टांक भुरग्यांची पुरवण करुंन दिताले. चड करून डिसेंबर, मे म्हयने तांचे जोडीचे आसताले.	</p>
<pic>		</pic>
<p>	मारिया, ली सुकूर परतें घरा आयलें तें पळोवन आजापच जालीं. ताणीं जायते प्रस्न केलें.	</p>
<p>	“म्हाका थोडोवेळ एकटें सोडात. त्रास करु नाकात, हांव, हांव पायां पडटा तुमच्या”, आड्डून सुकूरान म्हळें. ताचे डोळे दुकांनी भरुन आयले. हें पळोवन दोगीय भयणी चिंतेस्त जाल्यो. ताणी सुकूराक पयलें केन्नाच हे अवस्थेंत पळोवंक नाशिल्लें.	</p>
<p>	थोड्या वेळान तकली शांत जातकच सुकूर कुडीतलें भायर सरलें. म्हजी तकली वदोळ कणकणटाली. दचकत दचकत तें उलोवंक लागलें. ओगी रावपच शाणेपण म्हुण ताणें भयांन कांयच सांगलेना.	</p>
<p>	कशें सांगतले आशिल्लें, तांची लग्नां फुडल्या म्हयन्यांत थरिल्लीं. ही खबर भायर सांगली जाल्यार लोक शी-थु करतले आनीक लजेक पडत म्हण दुःख मनांतच दवरून सुकूर घुसमटतच रालें. कोणांकच कांयच सांगलेना. सांगल्यार कोण विश्वास दवरतलो आशिल्लो? ताचेकडेन कांयच पुरावो नासलो. फुडें कितें करचें, कोणाचो सल्लो घेवचो, ताका कायंच समजना जालें. असा वेळार ताका आपले आवयची याद सतावंक लागली. आवय आशिल्ली जाल्यार तिचेकडेन आपले आवयची याद सतावंक लागली. आवय आशिल्ली जाल्यार तिचेकडेन आपलें दुःख उकतांव येतालें अशें ताका दिसलें. शेवटी कांय दिसांनी तें परत वेलीं गेलें. सांतान भायर बलकांवाचेर पांय पातळवन बशिल्लो. आपूण मुंबयच्यान आतांच आयलां अशें तो सांगूंक लागलो. पूण सुकूरान तोंडातल्यान एक शब्द काडलो ना. सांतानाकय कांयच विचारलें ना.	</p>
<p>	“तू ओगी कित्याक? बरें दिसना?”, सांतानांन विचारलें. सांतानाच्या दोळ्यांत पळोवपाचें धाडस ताका जालेना. सुकूराची ही अवस्था पळोवन सांतान भियेलो. ताका कांयच समजना जालें. इतल्या दिसांनी मेळून लेगीत सुकूरान ताका कायंच विचारलें ना म्हूण तो चिंतेस्त जालो.	</p>
<p>	सांजे घरा पावतकच सुकूरान सांतानाक इतले दीस आपणांक फोन कित्याक केलो ना तें विचारलें.	</p>
<p>	“तुका म्हजी याद आयली ना?”	</p>

<pic>		</pic>
<p>	धावत कोस्ताच्या घराकडेन वचून ताणें व्हिस्त मारली. पूण थंय कोण नाशिल्लो. इतलें करतासर ताजो जीव सामको वयर सकयल जालो. घरा परतून तें आपलें कुडींत येवन बसलें. घर शांत आशिल्लें. इतलें म्हणसर वयल्यान आवाज येवंक लागलो. सातानच घरा आसा हें ताजे मनांत निश्चित जालें. आपली बायल राय गेल्या म्हूण सातान बिनधास्त आशिल्लो. हे खेपो ताणे सातानाक धरपाचो पक्को निर्णय केल्लो. वेळानय ताका साथ दिली. तें इस्काद चडूंक लागलें. बेडरूमाचें दार आड केल्लें. व्हड धाडस करून ताणें दार उगडलें.	</p>
<p>	या फावट सातानाक उलोवपाक कांयच उतरांच नाशिल्ली ताजें खरें रुप उकतें जालें. आंगार कांयच कपडे घालीनास्तना तो एक सात ते आठ वर्सांच्या चलयेक घेवन खाटीर लोळटालो. सुकूराक पळोवन सातानाक शेळो घाम सुटलो. अशें जायत म्हूण ताणें सपनांत देखून चिंतूंक नासलें. आपली बायल आनीक आपलें पाळटेर रावत हें केन्नाच येवजूक नाशिल्ले. आपली करणी सदांखातीरशेन गुपीत उरतली अशें ताका दिशिल्लें. पूण ‘सदा-सदांच पुरण पोळयो न्हय!’ ही म्हण तशी आयज खरी थरिल्ली. धांवत सुकूर राय वचूंक गेलें. दुसर्या दिसा सातान थंय आयलो. ताका उलोवपाक तोंडच नाशिल्लें. पूण चोराक तोंड व्हड. थोडोवेळ वोगीच रावन ताणें सुकूराकडेन माफी मागली.	</p>
<p>	“म्हाका पश्चाताप जाता. तूं घरा यो. हांव तुजेबगर रावंक शकना.” ताणें म्हळें.	</p>
<p>	“तूं हांगा कित्याक आयला? तोंड घेवन वच. म्हाका तुजें तोंड पळयल्यारच वीट येता. तुजेकडेन आनीक म्हाका संबंध दवरपाचे ना” अशें म्हणत सुकूर दोळ्यांतली दुकां पुसूंक लागलें.	</p>
<p>	“हांव तुजेकडेन दयेची भीक मागता, तूं घरा यो. म्हाका निमणी संद दी. म्हाका तूं जाय. तूं जर घरांत येना जाल्यार हांव जीव दितलों” आता सातानानय दूक काडलें.	</p>
<p>	सुकूराक कितें करचें तेंच सुचना जालें. ताचेर विश्वास दवरप कांय ना? हो एक मोठो प्रस्न ताका सतावंक लागलो. लजेक लागून आनीक घरची परिस्थिती पळोवन ताणें वेली वचपाचें थारायलें.	</p>
<pic>		</pic>
<p>	“तुका तुझ्या हळशीक इश्टाचें इतलें पडून गेला पूण म्हज्या पोटांत आशिल्ल्या भुरग्याचें कांयच पडून वचूंक ना? फाल्यां तुमी दोगीय म्हज्या भुरग्याक आपली भूक भागोवपाक विकून वडयतले. दुसर्या भुरग्यांचेर अत्याचार करपी आपल्या भुरग्यांचेर करूंक फाटीं सरचे नात. म्हूण हो दीस उजवाडचे पयलीं म्हाका आनीक पोटांत आशिल्ल्या ह्या भुरग्याक मारून वडयात”. आड्डी मारत सुकूरान हीं उतरां परगटायलीं हे आयकून सातान ओगी पडलो. कोस्तानय पळ काडलो. सातानान सुकूराची समजूत घालपाचो यत्न केलो.	</p>
<p>	“म्हाका त्या कोस्ताचें तोंड पळोवपाचें ना”, सुकूरान म्हळें.	</p>
<p>	“तुका ताची संगत सोडची पडटली. चर्चींत वचून जेजू क्रिस्ता मुखार उबो रावन सोपूत घेवचो पडटलो”, अशी मागणी सुकूरान सातानालागीं केली.	</p>
<p>	“कोस्ताची संगत सोडल्यार सगळो घोळ जातलो. कोस्ताक म्हजीं सगळीं कर्मां खबर आसात. तो कितेंय करूंक फाटीं सरचोना आनी मागीर म्हाका भुरग्यांची पुरवण कोण करतलो? कोस्ताच्या पोटा-आड येवप म्हल्यार बांयांत उडी मारप. ना, ना हांव कोस्ताक	

	सोडचोना” सांतानाचो जीव वयर सकल जालो.	
<p>	“कोस्ता आनी हांव पयलीं सावन घट इश्ट हें पुराय गावांत खबर आसा. हांव ताची इश्टांगत सोडूंक शकना” सांतानान सुकूराक समजावपाचो यत्न कल्लो. परतून सांतान आपलो विस्वासघात करतलो अशें सुकूराक दिसलें.	</p>
<p>	“तशें जाल्यार हांव तुका सोडटा. लोंकांकूय तुमचें खरें रुप कळूनीं,” सुकूरान सांतानाक धमकायलो.	</p>
<p>	“हें पळंय, तूं ह्या घरांतल्यान पांय भायर काडशीत जाल्यार हांव तुका जितच मारतोलों” सांतानान सुकूराच्या कश्टांक घट्ट धरलें.	</p>
<p>	“तुवेंन कोस्ताची मान्यता नास्तनां ताजें लागी संबंध दवरपाचो यत्न कल्लो म्हण हांवय सगळ्यांक सांगूंक शकता” ताणें म्हळें.	</p>
<p>	“याद दवर, कोस्ता म्हजोच इश्ट तो म्हजीच बाजू मांडटलो. तूं त्रासांत पडटलें. अजून विचार कर. स्वतःक समजाय. रडून आड्डी मारून कांयच जावचें ना. लोक तुज्या सांगण्याचेर विश्वास दवरचनात. त□ सोड्च, हांव ताचें पयलीं तुजो जीव घालों. गावांत आमकां व्हड नांव आनी मान आसा. तो वगडांव नाका”. तो मुमूरखोच हासलो.	</p>

</body></text>
</Doc>